

Τον Μάιο του '78, η εφημερίδα «Καθημερινή» αφιέρωνε πεντάστηλο στην πρώτη σελίδα της, προκειμένου να καλύψει δημοσιογραφικά, τις εξελίξεις της πρώτης μέρας του Δ.Ρ.Α. Ο αγώνας γιόρταζε το [Αργυρό Ιωβηλαίο](#) του. Την Κυριακή 25 Νοεμβρίου '18, σαράντα χρόνια και έξι μήνες από τότε, η εφημερίδα επανήλθε με τετράστηλο, πάλι στην πρώτη της σελίδα, προκειμένου να ενημερώσει για τις τελευταίες εξελίξεις και την πιθανή πια, ένταξη του αγώνα στις δέλτους της ιστορίας.

Λίγες μέρες νωρίτερα, είχε κατατεθεί επερώτηση στο Κοινοβούλιο των Ελλήνων, το οποίο ο Ρένος Αποστολίδης το έγραφε με ύψιλον, από βουλευτή παράταξης, που δεν πιστεύει στις δημοκρατικές διαδικασίες, για να το θέσω έτσι πολύ κομπάζ, για το ίδιο θέμα. Δεν χρειάζεται να είσαι πολιτική ιδιοφυΐα για να καταλάβεις ότι ακόμα και το Δ.Ρ.Α. έγινε, γίνεται πεδίο πολιτικής αντιπαράθεσης σε ένα ήδη πολύ φορτισμένο προεκλογικό κλίμα.

Στον απόηχο της [συνέντευξης Τύπου](#) για την ματαίωση της διοργάνωσης του '19, ανέγνωσα με τη δέουσα προσοχή το δημοσίευμα της εφημερίδας, που καταλαμβάνει την μισή σχεδόν

33η σελίδα. Θα ήταν πολύ εύκολο να σταχυολογηθεί μια ακολουθία από ανακρίβειες. Όπως π.χ. ότι δεν ισχύει πως:

«θα είναι η πρώτη φορά που μετά 67 χρόνια το 2019 ο διάσημος αυτός παγκόσμιος αγώνας αυτοκινήτου δεν θα πραγματοποιηθεί».

Τόσο το 1974, όσο και το 2010 ο αγώνας δεν διοργανώθηκε. Αναγράφεται επίσης, ότι ξεκίνησε το '51, ότι έγινε διεθνής το '53, ότι μπήκε στο παγκόσμιο πρωτάθλημα το '93. Όλα τούτα είναι εσφαλμένα, αλλά ας χαρακτηρισθούν ιστορικές λεπτομέρειες. Όπως αποτελεί ιστορική ακροβασία, να συγκρίνεται η θέση του στο Παγκόσμιο πρωτάθλημα ράλι, με τη θέση του Μονακό στο πρωτάθλημα της F1, κατά πως αναφέρεται στο ίδιο δημοσίευμα.

Πρέπει όμως να σταθούμε με προσοχή στον υπότιτλο, που αναφέρει: *«Υστερα από 67*

χρόνια η Ελλάδα κατόρθωσε – για ασήμαντα ποσά- να χάσει μια διοργάνωση με παγκόσμια φήμη» ακολουθώς

έχει και χτύπημα μέσα στο κείμενο όπου:

«Το συνολικό κόστος του Ράλι ανέρχεται μόλις στο 1 εκατ. ευρώ για το παγκόσμιο πρωτάθλημα..»

Για να ξεκινήσουμε με νούμερα, διότι αργά ή γρήγορα εκεί θα γυρίσουμε πάλι, το κόστος του παράβολου που απαιτεί η διεθνής Ομοσπονδία προκειμένου να εντάξει στο καλεντάρι του Παγκοσμίου αγώνα, που τελείται σε Ευρωπαϊκό έδαφος, σύμφωνα με πληροφορίες, είναι δύσκολο, να κατέβει κάτω από 1,5 εκατ. ευρώ. Εννοείται πως απαιτείται, ως προς τούτο, εγγυητική επιστολή. Ας τεθεί υπ' όψιν ότι η F.I.A. δεν επιθυμεί άλλους ευρωπαϊκούς αγώνες, αλλά την εξαπλωση του προγράμματος σε άλλες ηπείρους. Μικρή εξαίρεση επ' αυτού, η παραμονή της Κορσικής, στο καλεντάρι παρά την σοβαρή επιμονή της Ιαπωνίας για επανένταξή της στο θεσμό, αλλά αν θυμηθούμε την πατρίδα του προέδρου της F.I.A., η όποια απορία λύνεται.

Στο 1,5 εκατ. ευρώ του παράβολου, δέον να προστεθεί κατ' ελάχιστον άλλο ένα εκατομμύριο ως διοργανωτικά έξοδα του αγώνα, έτσι ώστε να ανταποκρίνεται στις νόρμες του θεσμού. Θα είναι ένα οικονομικό θαύμα αν δεν ξεπεράσει τα 2,5 εκατ. ευρώ στο σύνολο. Αν ένα τέτοιο ποσό, για ένα τέτοιο σκοπό, στην Ελλάδα των Μνημονίων θεωρείται ασήμαντο είναι ένα ερώτημα. Στην περίπτωση βέβαια που, ο δημόσιος και ο ιδιωτικός τομέας αποφασίσουν ότι αξίζει να επενδύσουν, καλώς να ορίσουν. Αυτά για το οικονομικό κομμάτι.

Για τα υπόλοιπα, τα ιδεολογικά, η κουβέντα πάει αλλού και απαιτούνται άλλες βάσεις για να γίνει κατ' αρχάς μια επικοινωνία και ακολουθώς ένας εποικοδομητικός διάλογος. Τα δυο δημοσιεύματα της ίδιας εφημερίδας, τα χωρίζουν όπως προαναφέρθηκε 40 χρόνια και έξι μήνες. Σε αυτό το χρονικό διάστημα οι αλλαγές ήταν θεμελιώδεις. Η κ. [Ελένη](#) μαγεύτηκε, λαϊκώς παραμυθιάστηκε, πούλησε το μαγαζί στον Τάμπυ.

Δεν πέρασε πολύ καιρός που το περιέγραψε ως «λαχείο ατυχίας». Από αυτό το λαχείο, μαζί με τις φιέστες «Λάγιος ο θεός, Λάγιος ο ισχυρός» του δημάρχου Πειραιώς, κατέρρευσε το σύμπαν και η εφημερίδα κατέληξε σε ισχυρή οικογένεια.

Ήταν και το τέλος της ιδιότητας του καθαρού εκδότη. Το μοντέλο έχω βαπόρια, έχω ποδοσφαιρική ομάδα, έχω εφημερίδα, έχω και τηλεοπτικό σταθμό, δεν συνιστά, σε καμιά περίπτωση ανεξάρτητη, τολμηρή ενημέρωση. Ίσως για αυτό να «σκοτώθηκαν» στο παρελθόν ο Αριστείδης με τον Κώστα. Πάνω απ' όλα όμως business και οι απόγονοι το πάνε στο αβόζο.

Είχε όλα τα περίεργα η κ. Ελένη, λάτρευε τον Αρχοντοχωριάτη της, δεν έκρυψε ποτέ τον έρωτά της για το παλάτι, περιφρόνησε φανερά κάθε τι αντιαστικό, αλλά η μοναδική φορά που έκλεισε την πόρτα του γραφείου της, ήταν, όταν τα είπαν με τον [Χρόνη Μίσσιο](#) . Κάτι λέει αυτό. Είχε όλα τα περίεργα η κ. Ελένη, αλλά ήταν άνθρωπος του Τύπου. Χωρίς Π.Α.Ο. & Ο.Σ.Φ.Π., χωρίς σχέσεις με βαπόρια, αν εξαιρεθεί η θητεία του «Κωστάκη της», ως κυβερνήτης στον «Πιπίνο» εν καιρώ πολέμου, μάλιστα.

Εκτοτε άλλαξαν τα πράγματα. Ειδικά στα χρόνια των Μνημονίων που συμπλέουν με τα χρόνια της πτώσης των εφημερίδων και της ανόδου του διαδικτύου. Έτσι δεν υπάρχουν καθαρόαιμοι εκδότες. Είναι αδύνατον κάτι τέτοιο να μην επηρεάσει τον Τύπο.

Όπως άλλαξαν τα πράγματα και στο Δ.Ρ.Α. Άλλη μια φορά λοιπόν, να επαναλάβω ότι «ράλυ Ακρόπολις» δεν υφίσταται πλέον, διότι εκλείπουν, εδώ και εικοσαετία, όλα όσα το δημιούργησαν. Τα κατάπιε ο χρόνος. Αν όμως υπάρχει η βούληση, από όσους ασκούν κριτική και επιθυμούν να δραστηριοποιηθούν, ας μαζευτούν, ας βρουν τα 2,5 μύρια, ας αιτηθούν μια παράσταση στον J. Todt, να κομίσουν την εγγυητική επιστολή, να του αποκαλύψουν τις προθέσεις τους και ας φέρουν εν χορδαίς και οργάνοις, αυτό το ersatz του αγώνα, πίσω. Ας σπάσουν και οι αγκυλώσεις που δεν θέλουν εκκίνηση από την Διον. Αρεοπαγίτου και το Πανελλήνιο θα τους ευγνωμονεί.

Να το κλείσουμε όμως, με ένα μνημόσυνο άλλων εποχών. Εφημερίδα Καθημερινή, αρ. φύλλου 17.866 της Τρίτης, 30ης Μαΐου 1978. Τότε που μπροστά από τα ονόματα των συντακτών, των απεσταλμένων, των χρονογράφων έμπαινε ένα πεζό κάπα και μια τελεία.

